Pregaria.cat

Entrada

Crònica d’uns dies sants

Per MarinaS el dj., 04/04/2024 - 09:00

Se'ns diu a l'Eclesiastès (Ec 3,1-4) "Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa", temps per la vida i temps per la mort, "un temps de plànyer-se i un temps de dansar". Però no esperàvem, en la nostra comunitat, que celebració i dol s'unissin en aquests dies sants de manera tan propera i encarnada.

Les circumstàncies han fet que, en la nostra comunitat de fe, hàgim viscut la Setmana Santa acompanyant la mort d'un pare i els sagraments d'iniciació cristiana d'una amiga. Ens hem endinsat de ple en el misteri de la Vida i de la mort, alegria i patiment han anat plegats aquests dies.

La crònica és la següent. Ens trobàvem disperses vivint els dies sants, uns reunits entorn d'una taula i cuinant amb la família, altres acompanyant a persones des de la feina, un parell donant cada minut, esforç i enginy a la parròquia, uns més servint des de la música i la litúrgia a la Pasqua Jove, encara unes altres descansant el cos i la ment després d'un trimestre intens. Cadascuna de nosaltres en un moment, lloc i dedicació diferent.

I és des d'aquests espais que de sobte l'imprevist ens crida. De sobte, en ple Divendres Sant una mort propera densifica els dies que vindran. Com a comunitat ens sentim cridades a acompanyar el dol i aquesta mort ens impulsa a sortir dels nostres cansaments, dels nostres plans i expectatives, ens crida a trobar-nos i a fer-nos presents. Davant la mort, el dol i el patiment, tenim poques paraules. Igual que als deixebles durant la Passió, ens costa comprendre el misteri de la creu i el silenci.

Uns dies més tard, vivim l'alegria de ser convidades a acompanyar els sagraments de la iniciació cristiana d'una companya de fe i comunitat. Compartim i som testimonis de la felicitat d'una crida profunda i celebrem el seu baptisme, tot renovant també les nostres promeses. No és una renovació ni una felicitat ingènua, ja que acabem de viure el patiment, el dol i la Creu, però misteriosament Ell ens regala la resurrecció i l'esperança. Som felices de palpar en els seus sagraments el desig humà de presència de Déu en la nostra vida i del desig immens de Déu de fer-se present en nosaltres.

Compartint en grup els ecos d'ambdues realitats, els nostres cors s'abrusen reconeixent a un Déu viu, un Déu que és present en la festa i en el dol, un Déu que es fa abraçada amiga i present en la comunitat.

Aquesta ha sigut la nostra particular vivència d'aquests dies sants: una crònica de com Déu se'ns ha fet present de manera ben intensa convidant-nos a viure esperançades i en comunitat. Certament, som testimonis de resurrecció!